

N'ëloignez pas de vous la miséricorde

Par Matthew S. Holland
des soixante-dix

Mos Braktisni Vetë Burimin e Mëshirës Suaj

Nga Plaku Methju S. Holland,
i Të Shtatëdhjetëve

Conférence générale d'octobre 2025

Vous avez un accès immédiat à l'aide et à la guérison divines en dépit de vos faiblesses humaines.

Un jour, un instituteur a enseigné qu'une baleine, même de grande taille, ne peut pas avaler un humain parce que les baleines ont une gorge étroite. Une petite fille a objecté : « Mais Jonas a été avalé par une baleine ! » L'instituteur a répondu : « C'est impossible ! » Toujours pas convaincue, la fillette a dit : « Eh bien, quand j'irai au paradis, je le lui demanderai. » L'instituteur a ricané : « Et si Jonas a péché et qu'il n'est pas allé au paradis ? » La fillette a répondu : « Alors vous le lui demanderez. »

Nous rions, mais nous ne devons pas passer à côté de la force que l'histoire de Jonas procure à chaque personne qui « recherche humblement le bonheur », en particulier celles qui traversent des moments difficiles.

Dieu commande à Jonas d'aller à Ninive afin d'y prêcher le repentir. Mais, Ninive étant jadis l'ennemi juré d'Israël, Jonas s'empresse d'aller dans la direction opposée, prenant le bateau pour Tarsis. Pendant qu'il est sur la mer, fuyant son appel, arrive une violente tempête qui menace de faire chavirer le navire. Certain que sa désobéissance en est la cause, Jonas se porte volontaire pour qu'on le jette par-dessus bord. Cela a pour effet de calmer la mer en furie et ses compagnons de bord sont sauvés.

Miraculeusement, Jonas échappe à la mort quand un « grand poisson » que le Seigneur « [fait] venir » l'engloutit. Mais il se languit dans cet endroit extrêmement sombre et putride pendant trois jours, jusqu'à ce qu'il soit finalement recraché sur la terre ferme. Il accepte alors son

Ju keni të drejtë të menjëhershme përdorimi të ndihmës dhe shërimit hyjnor, pavarësisht nga të metat tuaja njerëzore.

Një mësuese një herë dha mësim se një balenë, edhe pse e madhe, nuk mund të gëlltiste një njeri, sepse balenat e kanë fytyrën të ngushtë. Një vajzë kundërshtoi: “Por Jonën e gëlltiti një balenë”. Mësuesja u përgjigj: “Kjo është e pamundur”. Ende pa qenë e bindur, vajza tha: “Epo, kur të shkoj në parajsë, do ta pyes”. Mësuesja buzëqeshi me qesëndi: “Po sikur Jona të jetë mëkatar dhe nuk ka shkuar në parajsë?” Vajza u përgjigj: “Atëherë mund ta pyesësh ti”.

Ne qeshim, por nuk duhet të na shpëtojë fuqia që i ofron historia e Jonës çdo “kërkuesi [të] përlulur [të] lumturisë”, veçanërisht atyre që po hasin vështirësi.

Perëndia e urdhëroi Jonën të “shko[nte] në Ninive” që të shpallte pendim. Por [qyteti i] Ninives ishte armik i egër i Izraelit të lashtë, kështu që Jona me të shpejtë shkon në drejtimin krejt kundërt, me anije, për në Tarshish. Teksa lundron larg prej thirrjes së tij, shpërthen një stuhi lundërthyes. Sigurisht, mosbindja e tij është shkak, Jona ofron vullnetarisht që ta hedhin nga anija. Kjo e qetëson detin e tërbuar, gjë që i shpëton njerëzit e tjerë në anije.

Mrekullisht, Jona i shpëton vdekjes kur një “peshk [i] madh” që Zoti e “kishte përgatitur”, e gëlltit atë. Por ai lëngon për tri ditë në atë vend të errët e kutërbues në mënyrë të pabesueshme, derisa më në fund peshku e vulli Jonën në breg. Atëherë ai e pranon thirrjen e tij për në Ninive.

appel à se rendre à Ninive. Cependant, lorsque la ville se repent et est épargnée de la destruction, Jonas s'indigne de la miséricorde accordée à ses ennemis. Dieu enseigne patiemment à Jonas qu'il aime tous ses enfants et qu'il désire tous les secourir.

En faillissant plus d'une fois à l'accomplissement de ses devoirs, Jonas montre de façon frappante que, dans la condition mortelle, « tous sont déchus ». Nous ne parlons pas souvent du témoignage de la Chute. Mais le fait d'avoir une compréhension doctrinale et un témoignage spirituel des raisons pour lesquelles chacun de nous, sans exception, est confronté à des difficultés morales, physiques ou liées à notre situation est une grande bénédiction. Ici-bas, on voit croître les mauvaises herbes, on constate que même les os solides peuvent se briser, et quetous sont privés de la gloire de Dieu ». Mais cette condition mortelle, résultat des choix d'Adam et Ève, est essentielle à la raison même de notre existence : « pour [que nous ayons] la joie » ! Comme nos premiers parents l'ont appris, ce n'est qu'en goûtant à l'amer et en connaissant la douleur d'un monde déchu que nous pouvons ne serait-ce que concevoir, sans même parler de ressentir, le vrai bonheur.

Un témoignage de la Chute n'excuse pas le péché ni une approche laxiste des devoirs qui nous incombent dans la vie, lesquels requièrent toujours la diligence, la vertu et la notion de responsabilité. Mais ce témoignage doit atténuer notre contrariété lorsque les choses vont simplement mal ou que nous constatons un manque chez un membre de notre famille, un ami ou un dirigeant. Trop souvent, ce genre de choses nous poussent à nous enfermer dans la critique négative ou le ressentiment qui minent notre foi. Notre témoignage de la Chute doit nous aider à être plus semblables à Dieu qui, selon la description de Jonas, est « miséricordieux, lent à la colère et riche en bonté » envers tous, y compris nous-mêmes, dans notre état inévitablement imparfait.

Plus encore que la démonstration des effets de la Chute, l'histoire de Jonas nous conduit avec force vers celui qui peut nous délivrer de ces effets. Le sacrifice volontaire de Jonas pour sauver ses compagnons de bord illustre bien ce qu'a fait le Christ. Et, à deux reprises, lorsqu'on lui demande un signe miraculeux de sa divinité, Jésus répond que le seul signe qu'il donnera sera « le miracle [de Jonas] », observant que « de

Prapëseprapë, kur qyteti pendohet dhe shpëton nga shkatërrimi, Jona mërzhitet për mëshirën që u tregua ndaj armiqve të tij. Perëndia me durim i mëson Jonës se Ai i do dhe përpiket fort t'i shpëtojë të gjithë fëmijët e Tij.

Duke mos i përmbushur më shumë se një herë detyrat e tij, Jona jep një dëshmi të gjallë se në vdekshmëri “të gjithë [j]anë [të] rënë”. Ne nuk flasim shpesh për një dëshmi për Rënien. Por pasja e një kuptueshmërie doktrinale dhe dëshmie shpirtërore të arsyes pse secili prej nesh has vështirësi me sfidat morale, fizike dhe rrethana, është një bekim i madh. Këtu në tokë rriten barëra të këqija e të pakëndshme, edhe kockat e forta thyhen dhetë gjithë “priv[ohen] nga lavdia e Perëndisë”. Por kjo gjendje në vdekshmëri, rrjedhojë e zgjedhjeve të bëra nga Adami dhe Eva, është thelbësore për vetë arsyen pse ekzistojmë: “Që [ne] të mund të ke[mi] gëzim!” Siç e mësuam prindërit tanë të parë, vetëm duke shijuar hidhësinë dhe duke ndier dhembjen e një bote të rënë mundet madje të përfytyrojmë, jo më të shijojmë, lumturi të vërtetë.

Një dëshmi për Rëniennuke shfaqëson mëkatin apo një qasje të shkujdesur ndaj detyrave në jetë, gjë që gjithmonë kërkon zell, virtutet e përgjegjshmëri. Por duhet ta zbutë acarimin tonë kur gjërat thjesht shkojnë keq ose kur shohim një dështim moral të një pjesëtar i familjes, mik apo udhëheqës. Shumë shpesh gjëra të tilla na bëjnë që të zhytemi në kritika ose mëri grindave që na e robërojnë besimin. Por një dëshmi e patundur për Rënien mund të na ndihmojë të jemi më shumë si Perëndia, siç përshkruhet nga Jona, që është “plot dhembshuri, i ngadalshëm në zemërim dhe me shumë dashamirësi” ndaj të gjithëve, përfshirë ne vetë, në gjendjen tonë pashmangshmërisht të papërsosur.

Edhe më shumë se të shfaqë pasojat e Rënies, historia e Jonës na drejton fuqishëm tek Ai që mund të na çlirojë nga ato pasoja. Vetëfljimi i Jonës për të shpëtuar njerëzit e tjerë në anije, është vërtet si i Krishtit. Dhe tri herë, kur Jezusi e bezdisin duke i kërkuar një shenjë të mrekulueshme për hyjninë e Tij, Ai flet si gjëmim se “asnjë shenjë nuk do t[ë] jepet, përveç shenjës së ... Jon[ës]”, duke shpallur se ashtu si Jona ishte

même que Jonas fut trois jours et trois nuits dans le ventre d'un grand poisson, de même le Fils de l'homme sera trois jours et trois nuits dans le sein de la terre». Comme symbole de la mort sacrificielle et de la résurrection glorieuse du Sauveur, Jonas s'avère peut-être imparfait. Mais c'est aussi ce qui rend son témoignage personnel de Jésus-Christ et son engagement envers lui, offerts dans le ventre d'une baleine, si poignants et inspirants.

Le cri de Jonas est celui d'un homme bon en profonde difficulté, en grande partie à cause de ses propres actions. Pour un saint, lorsqu'une catastrophe est causée par une habitude, un commentaire ou une décision regrettables, en dépit de multiples bonnes intentions et d'efforts sincères pour mener une vie juste par ailleurs, cela peut être particulièrement éprouvant et susciter un sentiment d'abandon. Mais, quelles que soient la cause ou la grandeur du désastre auquel nous sommes confrontés, il y a toujours un coin de terre ferme où trouver l'espérance, la guérison et le bonheur. Écoutez ce que dit Jonas :

« Dans ma détresse, j'ai invoqué l'Éternel, et il m'a exaucé ; du milieu du séjour des morts j'ai crié [...].

« Tu m'as jeté dans l'abîme, dans le cœur de la mer [...]

« [et] je disais : je suis chassé loin de ton regard ! Mais je verrai encore ton saint temple.

« Les eaux m'ont couvert jusqu'à m'ôter la vie, l'abîme m'a enveloppé, les roseaux ont entouré ma tête.

« Je suis descendu jusqu'aux racines des montagnes [...] maistu m'as fait remonter vivant de la fosse. [...]

« Quand mon âme était abattue [...], je me suis souvenu de l'Éternel, et ma prière est parvenue jusqu'à [...] ton saint temple.

« Ceux qui s'attachent à de vaines idoles s'éloignent d'eux la miséricorde.

« Pour moi, je t'offrirai des sacrifices avec un cri d'actions de grâces, j'accomplirai les vœux que j'ai faits: Le salut vient de l'Éternel. »

Même si cela remonte à de nombreuses années, je peux vous dire exactement où j'étais assis et ce que je ressentais lorsque, profondément englouti dans les entrailles d'un enfer personnel, j'ai découvert cette Écriture. Pour quiconque éprouve ce que j'ai ressenti alors, la sensation d'être retranché, submergé par les eaux profond-

“tri ditë e tri net në barkun e peshkut të madh, kështu Biri i njeriut do të qëndrojë tri ditë e tri net në zemër të tokës”. Si një simbol i vdekjes flijuese dhe Ringjalljes së lavdishme të Shpëtimtarit, Jona mund të ketë të meta. Por kjo është gjithashtu ajo që i bën dëshminë e tij për Jezun Krishtin dhe zotimin e tij vetjak ndaj Tij, të ofruar në barkun e balenës, kaq nxitës e frymëzues.

Përgjërimi i Jonës është ai i një njeriu të mirë në krizë, një krizë që kryesisht e ka shkaktuar vetë. Për një shenjtor, kur katastrofa vjen prej një zakoni, komentit ose vendimi plot keqardhje, pavarësisht nga kaq shumë qëllime të tjera të mira dhe përpjekjeve të zellshme për drejtësi, mund të jetë veçanërisht dërrmuese dhe ta lërë atë me ndjenjën e braktisjes. Por cilido qoftë shkaku ose shkalla e fatkeqësisë me të cilën përballemi, kagjithmonë brigje shprese, shërimi e lumturie. Dëgjojeni Jonën:

“Në fatkeqësinë time i thirra Zotit ... ; nga gjiri i Sheolit i thirra. ...

Më hodhe në një vend të thellë, në zemër të deteve. ...

[Dhe] thashë: U dëbova nga prania jote. Megjithatë do të shikoj akoma në drejtim të tempullit tënd të shenjtë.

Ujërat më kanë rrethuar derinë shpirt, humnera më ka mbështjellë, algat u mblodhën rreth kokës sime.

Zbrita deri në themelet e maleve, ... porti e ngrite jetën time nga gropa. ...

Kur shpirti im po ligështohet ..., kujtova Zotin, dhe lutja ime arriti deri ... në tempullin tënd të shenjtë.

Ata që jepen pas kotësive të rreme braktisin vetë burimin e [mëshirës] [së] tyre.

Por unë me zëra lëvdimi do të ofroj flijime dhe do të plotësoj betimet që kam bërë. Shpëtimi i përket Zotit.”

Edhe pse ndodhi shumë vjet më parë, unë mund t'ju them me saktësi se ku isha ulur dhe me saktësi se çfarë po ndieja kur, thellë në barkun e një skëterre vetjake, e zbulova këtë shkrim të shenjtë. Për ju të gjithë që po ndiheni ashtu si unë asokohe, që jeni të vetmuar, duke u zhytur në ujërat më të thella, me alga të mbësht-

es, les roseaux se mêlant autour de votre tête et les montagnes de l'océan s'abattant tout autour de vous, ma supplication, inspirée par Jonas, est la suivante : n'éloignez pas de vous la miséricorde. Vous avez un accès immédiat à l'aide et à la guérison divines en dépit de vos faiblesses humaines. Cette miséricorde merveilleuse vient par et à travers Jésus-Christ. Il vous connaît et vous aime parfaitement, c'est pourquoi il vous l'offre, à vous personnellement. Cela signifie qu'elle est parfaitement adaptée à vous, conçue pour soulager vos agonies individuelles et guérir vos souffrances particulières. Alors, pour l'amour du ciel et pour votre propre bien, ne la refusez pas. Acceptez-la. Commencez par refuser d'écouter les « vaines idoles » de l'adversaire, qui pourraient vous tenter en vous laissant croire que le soulagement se trouve dans la fuite, voguant loin de vos responsabilités spirituelles. Au contraire, suivez l'exemple du Jonas repentant. Invoquez Dieu. Tournez-vous vers le temple. Accrochez-vous fermement à vos alliances. Servez le Seigneur, son Église, et autrui dans un esprit de sacrifice et d'actions de grâces.

Ce faisant, vous obtiendrez la vision de l'amour spécial de Dieu pour vous qui émane des alliances, ce que la Bible hébraïque appelle *hesed*. Vous constaterez et ressentirez le pouvoir des « tendres miséricordes » loyales, indéfectibles et inépuisables de Dieu, qui peuvent vous rendre « puissants au point même d'[être] délivrés de tout péché ou revers ». Il est possible qu'une angoisse précoce et intense puisse occulter cette perspective au début. Cependant, si vous continuez d'accomplir « les vœux que [vous avez] faits », cette perspective deviendra de plus en plus éclatante en votre âme. Et, grâce à celle-ci, vous ne recevrez pas seulement l'espérance et la guérison, mais, étonnamment, vous obtiendrez la joie, même au milieu de votre épreuve. Comme le président Nelson l'a si bien enseigné : « Lorsque [notre vie] est centrée sur le plan du salut de Dieu [...], sur Jésus-Christ [...] et sur son Évangile, nous pouvons connaître la joie, quoi qu'il arrive, ou n'arrive pas, dans notre vie. La joie vient de lui et grâce à lui. »

Que nous soyons face à une immense catastrophe, comme celle vécue par Jonas, ou aux difficultés de chaque jour liées à notre monde imparfait, l'invitation est la même : n'éloignez pas de vous la miséricorde. Tournez vos regards vers le miracle de Jonas, le Christ vivant, celui qui

jella rreth kokës dhe male dallgësh të oqeanit që përplasen kudo rreth jush, përgjërimi im, i frymëzuar nga Jona, është: Mos braktisni vetë burimin e mëshirës suaj. Ju keni të drejtë të menjëhershme përdorimi të ndihmës dhe shërimit hyjnor, pavarësisht nga të metat tuaja njerëzore. Kjo mëshirë mahnitëse vjen prej Jezu Krishtit dhe nëpërmjet Tij. Për shkak se Ai ju njuh dhe ju do përsosurisht, Ai jua ofron [atë mëshirë] si “tuajën”, domethënë se është përshtatur me përsosuri për ju, e projektuar t'i lehtësojë agonitë tuajavetjake dhe t'i shërojë dhembjet tuaja veçanta. Pra, për hir të qiellit dhe tuajin, mos ia ktheni shpinën asaj. Pranojeni atë. Fillojeni duke mos pranuar t'i dëgjoni “kotësi[të e] rreme” të kundërshtarit që do t'ju tundonin të mendoni se lehtësimi gjendet në lundrimin larg prej përgjegjësiive tuaja shpirtërore. Në vend të kësaj, ndiqni udhëheqjen e Jonës së penduar. Përgjeroni Perëndisë. Drejtohuni tek tempulli. Kapuni fort te besëlidhjet tuaja. I shërbeni Zotit, Kishës së Tij dhe njerëzve të tjerë me sakrificë e mirënjohje.

Bërja e këtyre gjërave sjell një vizion të dashurisë së veçantë e besëlidhëse të Perëndisë për ju, të asaj që Bibla në hebraisht e quan *hesed*. Ju do të shihni dhe ndieni fuqinë e “mëshira[ve të] dhembshura”, besnike, të palodhura dhe të pashtershme të Perëndisë që mund t'ju bëjnë “të pushtetshëm ... në ... çlirim” nga cilido mëkat ose cilado lloj pengese. Ankthi i hershëm dhe i thellë mund ta mjugullojë atë pamje në fillim. Por teksa vazhdoni të “plotëso[ni] zotimin që ke[ni] marrë”, një vizion i tillë do të ndriçojë gjithnjë e më shumë në shpirtin tuaj. Dhe me atë vizion, ju nuk do të gjeni vetëm shpresë e shërim, por, çuditërisht, do të gjeni gëzim, madje dhe mes sprovave tuaja të rënda. Presidenti Rasëll M. Nelson na e ka dhënë mësim kaq mirë: “Kur përqendrimi i jetës sonë është te plani i Perëndisë për shpëtim ... dhe te Jezu Krishti e ungjilli i Tij, ne mund të ndiejmë gëzim pavarësisht nga ajo që po ndodh – apo nuk po ndodh – në jetën tonë. Gëzimi vjen prej Tij dhe për shkak të Tij.”

Qoftë nëse po përballemi me një katastrofë të thellë si të Jonës, ose me sfidat e përditshme të botës sonë të papërsosur, ftesa është e njëjta: Mos braktisni vetë burimin e mëshirës suaj. Shihni te shenja e Jonës, Krishti i gjallë, Ai që u ngrit nga varri i Tij treditör pasi i mposhtitë gjitha, për

s'est levé de son tombeau au troisième jour, après avoir tout vaincu, pour vous. Tournez-vous vers lui. Croyez en lui. Servez-le. Souriez. Car c'est en lui, et lui seulement que l'on trouve la guérison complète et joyeuse de la Chute, guérison dont nous avons tous si urgemment besoin, et que nous recherchons tous humblement. Je vous témoigne que c'est vrai. Au nom sacré de Jésus-Christ. Amen.

ju. Drejtohuni tek Ai. Besoni tek Ai. Shërbejini Atij. Buzëqeshni. Sepse tek Ai dhe vetëm tek Ai gjendet shërimi i plotë dhe i lumtur nga Rënia, shërim për të cilin ne të gjithë kemi nevojë kaq të ngutshme dhe e kërkojmë kaq përulësisht. Unë dëshmoj se kjo është e vërtetë. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen.